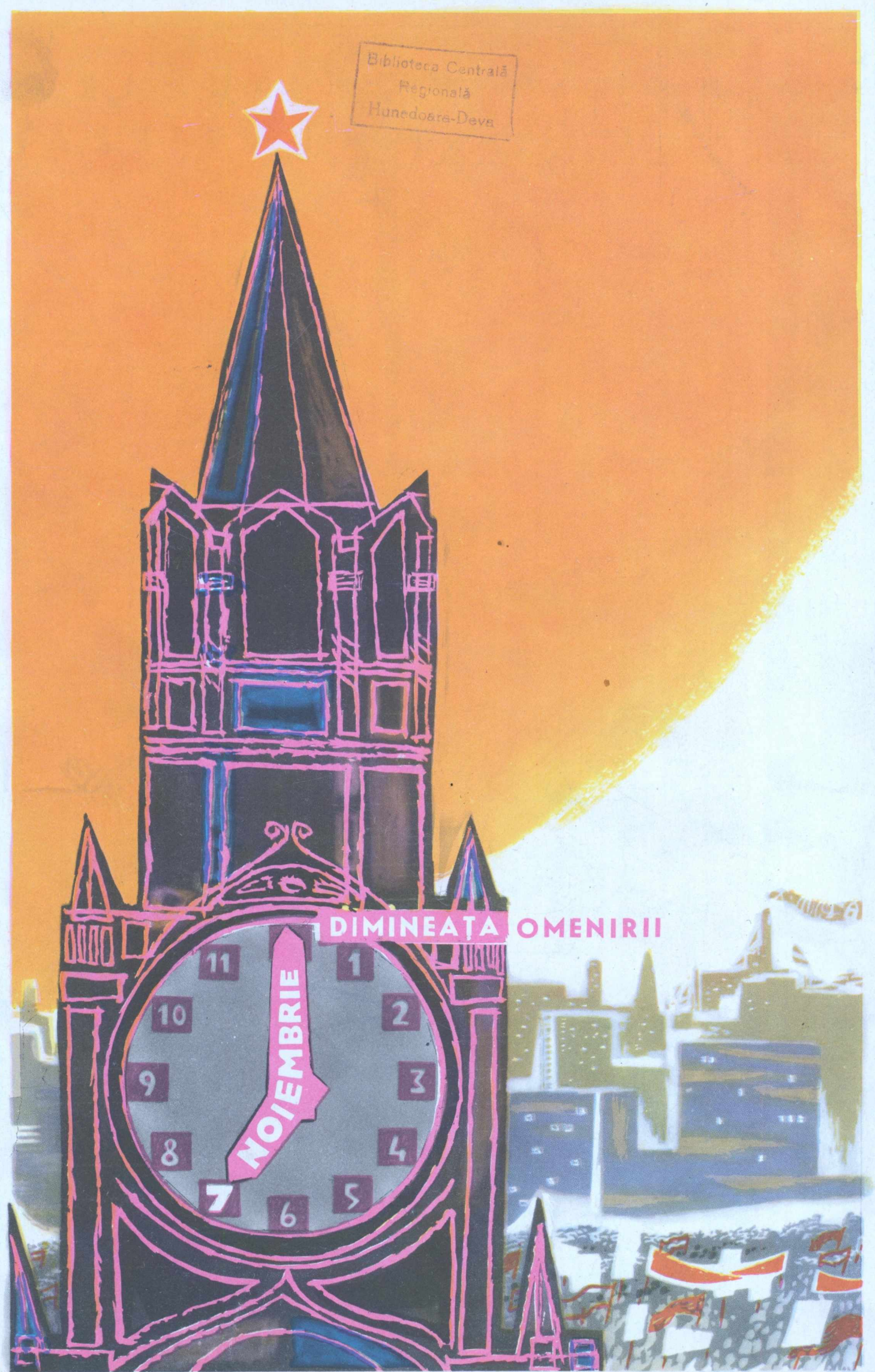

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

DIMINEAȚA OMENIRII

O mobilă incomodă

de I. P. VARGANOV

— participant la asaltul palatului de iarnă —

Nu știu dacă ați stat vreodată pe tron. Eu, vă spun drept, am avut mai de mult această ocazie. Și trebuie să vă mărturisesc că tronul imperial pe care am stat o vreme este mult mai puțin comod decât o mobilă oarecare.

Am văzut prima oară în fața mea acest important obiect de uz casnic al capetelor încoronate exact în luna octombrie a anului 1917. Tocmai se desfășura asaltul palatului de iarnă, la care luam și eu parte, în fruntea unor unități de marinari înarmați. După ce am sărit gardul împrejmuitor, ne-am dus direct la palat. Tocmai când să intru și eu în clădirea palatului, în dosul căruia se ascundeau tot felul de juncheri, simții ca un fel de lovitură de măciucă în creștetul capului. Pica la un moment tare nepotrivit. Aveam treabă în clipa aceea. N-aveam vreme să leșin. Și totuși, uite că am leșinat. Când m-am trezit, am sărit ca ars în capul oaselor și am dat năvală după ceilalți, ca să nu întârzie la palat.

O durere grea îmi încerca tâmpile. Trebuia neapărat să mă odihnesc, dacă nu pe un pat, măcar pe un fotoliu. Caut în jur și văd chiar lângă mine un fel de vechitură, un fotoliu cam rablagit, așezat pe un fel de ladă, acoperită toată cu catifea. Alceva mai comod n-am găsit, așa, că, ce era să fac, m-am așezat.

Ațipisem, când în jurul meu s-a adunat lumea, ca la urs. Veniseră marinarii din unitate.

- Cum te simți? — strigă unul.
- Bine... — și-mi pipăi capul.
- E bine pe tron? — răcnește altul.
- Unde?
- Pe tron. Întreb dacă-i moale.
- Mda — zic. — Potrivit!
- Vezi să nu stai prea mult! — glumește altul.

Ei, m-am uitat încă o dată în jur și mi-am dat seama că nu ședeam nici pe fotoliu, nici pe scaun. Ședeam pe tron. Va să zică, după ce a plecat țarul, tronul a rămas liber o vreme, și pe urmă m-am așezat eu. Vă închipuiți dumneavoastră câte glume au făcut marinarii pe seama întâmplării!

— Fraților! — zic. — Eu m-am odihnit nițel pe scaunul ăsta și mi-ajunge. Nu mă crampează de el, ca Nicolae. Uite, dacă vreți, ședeți și voi pe el.

Rînd pe rînd, au luat loc marinarii pe mobila imperială. Și toți au fost de aceeași părere că nu-i de loc comodă mobila asta. Nu șezi bine pe ea. Se vede că nu degeaba a zburat țarul de pe tron!

Trad. de V. PITIGOI

TUNARUL VETERAN

Mă, tîncilor, eu i-am văzut pe toți,
Pe moșteri, pe iuncheri și pe patronii hoși
Și ca matroz mîncam ca orișicare
Treizeci de salamastre pe spinare
Cînd rapoțam flămînd și scos din fire
Că pîinea e prea mică și ciorba prea subțire.
Pe urmă, după strașnica bătaie,
Cînd spatele mi-era o vilvâtaie,
Mă întreba rînjind locotenentul:
— Cum ți-a plăcut, Ivane, suplimentul?
Ei socoteau că hrana mai puțină
E-ntăritoare pentru disciplină
Și nu ne săturau decât pe sfert.
N-aveam aițiea feluri și desert
Cum vă dă vouă azi, pe săturate,
De vă pocnesc tricourile-n spate.

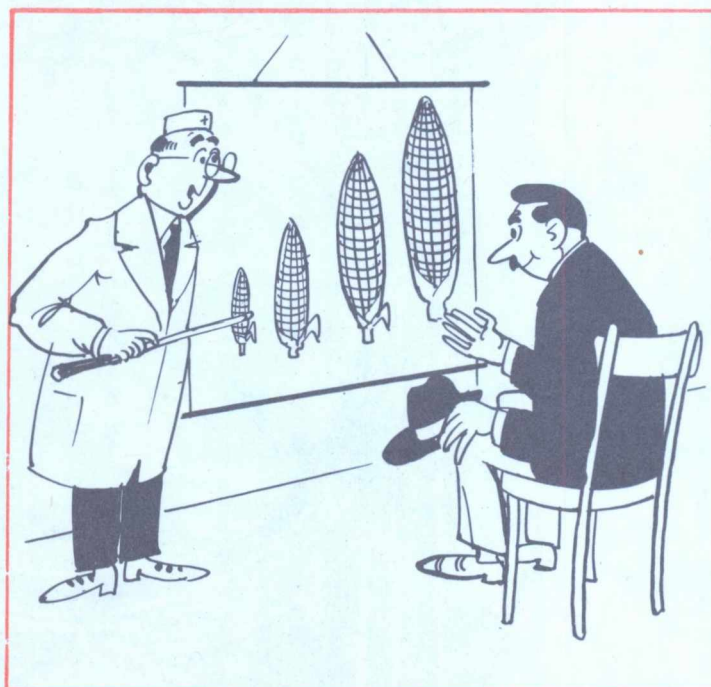
Și-am dus-o noi așa pînă-ntr-o zi
Cînd a venit pe vas un carnic și
Ne-a povestit de Lenin, de partid,
Ne-a spus că unitatea e un zid
De care trebuie să-și spargă țeasta
Toți trîntorii hulpavi din lumea asta,
Boierii, moșierii și patronii,
Prinții de sînge, conții și baronii
Inveșmîntați în aurite strate,
Ba chiar și împăratul Nicolae.

Ne dăscălise carnicul cu rost
Că pîn'la urmă chiar așa a fost,
Dar, după ce, cînd se fizase ora,
Am tras cu tunul de pe „Aurora”.

Eu am vorbit cu Vladimir Ilici
Și el zîmbi făcîndu-și ochii mici:
— Să știi, tovarășe artilerist,
Că evul ăsta nou, socialist,
L-ai anunțat cu mîna ta dibace
Trăgînd înția salvă pentru pace!

P. conf. MIRCEA PAVELESCU

COLECTIVISTUL LA OCULIST

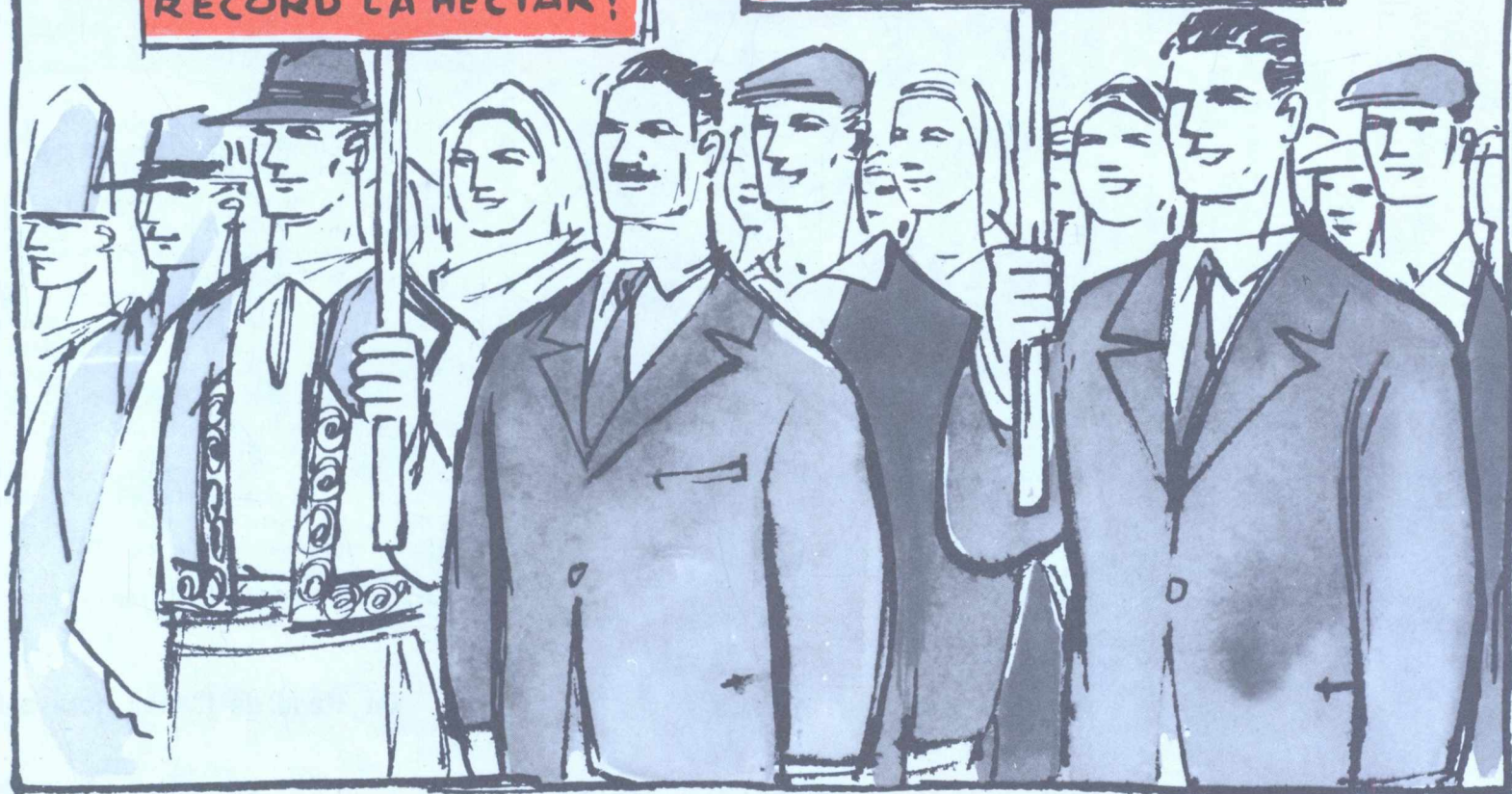
— Pe ăla mic, nu pot să-l văd în ochi...

Desen de GH. CHIRIAC

V. Ciuvă

GOSPODĂRIA NOASTRĂ
COLECTIVĂ
A DAT O PRODUCȚIE
RECORD LA HECTAR!

COLECTIVUL
FABRICII NOASTRE
A REALIZAT ECONOMII
IN VALOARE DE 1.000.000 LEI
PESTE PLAN!

DOUĂ COLECTIVE FRUNTAȘE

Scrisoare

Volodea frate,
îți scriu din București
Și am să-ți dau deodată două vești
de care știi că te vei bucura:
Sînt tată; am un fiu. În cinstea ta
L-am botezat Vladimir. Și acum
A doua veste mare: plec la drum
Să cumpărăm mașini din Uniune.
Vom sta o lună, după cît se spune.
Sîntem un colectiv de ingineri.
Ce iute trece vremea; parcă ieri
Cu bucurie ne-am îmbrățișat
Cînd Bucureștiul fu eliberat
Și am văzut cum hitleriștii fug.
Atunci am înțeles cuvîntul „drug“
De la Akim, voinicul siberian
Ce m-a salvat de glonteale dușman.
Apoi pe Tatra — iarăși n-am uitat
Cuvintele: Rumînski-Ruski, brat,
De la Ivan. De el mi-am amintit
Acum trei săptămîni cînd a primit
Turnătoria noastră de oțel
Mașini lucrate-n fabrică la el
Unde mi-a scris că este lucrător.

Și de Ostap, cazacul, mi-este dor,
L-am cunoscut pe vremuri la Vaslui
Frumos și chipeș, el și calul lui.
Și mi-au tot scris să vin la ei, mereu.
Îmi povestea Ionel, vecinul meu,
Ce-a stat prin Uniune ani întregi
Cît de ușor și bine te-nțelegi
Cu cei care gîndesc și simt la fel.
Și toate cîte mi le-a spus Ionel
În mintea mea puternic s-au legat
De vremea cînd alături am luptat.
Da, mi-am dat seama cît este de bine
Cînd frați-i simți alătura de tine.
Prietenia caldă dintre noi
S-a încheat în vreme de război
Și a durat și se va cimenta
Prin munca pașnică, a mea și-a ta.
Închei, iubite frate Vladimir,
Cu scumpele cuvinte: Drujbă, mir.

Semnează
Stan.

— compania a patra —
Cu care ai luptat în munții Tatra

P. conf. FL. IORDĂCHESCU

— Dumneavoastră ați cerut condica de reclamații?...
Da... dar... ca să scriu o sugestie!...

Mămica

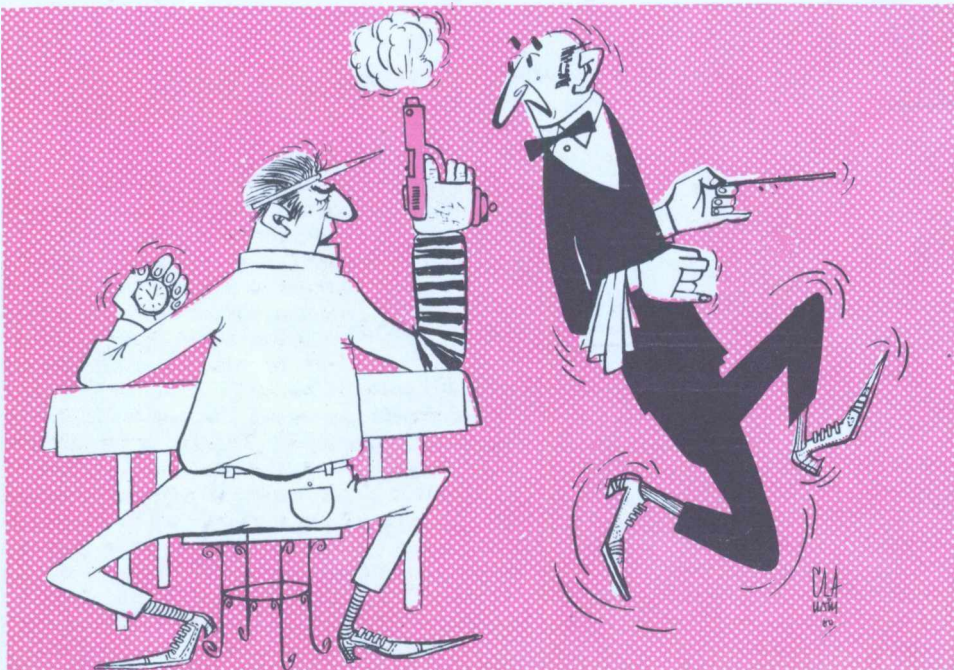

Spre stîna de sub creastă trei „alpiști” coboară.
Sînt: doi cu chica mare urmași de-o „domnișoară”
Au poposit o clipă: ciobanul i-a-mbiat
Cu urdă, lapte dulce și caș pușin sărat.
Pe cînd mînceau, venise o mia lîngă codană.
— Vai, cît e de murdară și cu scabei în blană
Se-nfioră codana; e plină de noroi.
Cît e de proastă lina din țară de la noi!
Zimbînd, ciobanu-i spuse ca omul priceput:
— Flanelul dumatăle din ce lîină i făcut?
— În nici un caz din asta, ia pipăie-l pușin:
Nu vezi cît e de moale și firul cît de fin?
E lîină din pachete. E „made in U.S.A.”
Crezi c-am purtat, amice, vreodată altceva?
La rîndul lui, flanelul grăi încet spre mia:
„O auziși, mămico? Ei, ce mai zici de ea?”

I. FLORIDOR

OBIȘNUINȚĂ

STARTERUL : — Atențieeee... O halbă... start!!

Desen de N. CLAUDIU

LA CEL DE-A

În primele zile ale lui octombrie, la eliberarea biletului, taxatorul troleibuzului 82 nu mai pune întrebarea stereotipă: „Pînă unde mergeți?” Ajunsesse la concluzia că întrebarea este oarecum lipsită de sens, fiindcă dintr-o sută de călători, 95 răspundea invariabil: „Ce mai întrebi, tovarășe, la expoziție!”

La șosea, perechile de îndrăgostiți își deplîngeau soarta: adio liniște, adio singurătate! Înaintea și în urma lor, deoparte și de alta sute și sute de bucureșteni, în drum spre expoziție, le destrămau visurile, lăsîndu-i cu eternele declarații în suspensie...

În poarta expoziției, doi soți tineri, un „el” și-o „ea”. „Ea” în așteptarea unui apropiat eveniment fericit se destăinuie unei prietene: „Mergem să vizităm standul cu cărucioare”. Puștiul prietenei, un ținc neastîmpărat, să tot aibă cinci-șase ani, se grozăvește: „Noi mergem la standul cu biciclete; cărucioarele le-am vizitat în copilărie”.

Un stand de-ți lasă gura apă

În prima încăpere, imensă, gama produselor alimentare, de la icre la fondante, crează o atmosferă și-o poftă de mîncare de neînchipuit.

O roată uriașă de șvaițer, cu diametrul de aproximativ un metru, tronează solemn, peste zecile de produse lactate. E de necrezut ce variație de produse îți poate oferi o vacă, dacă știi cum s-o iei! Lapte praf, lapte degresat, lapte acidulat, lapte dulce, lapte acru. Ca să nu mai vorbim de noile produse: cacao cu lapte și cafea cu lapte în sticle înfundate!...

Alături de grupul vizitatorilor „lactofili”, se află și grupul advers. Grupul „vin-alcool”. Iată și medaliații noștri: „Cotnarul”, „Drăgășaniul”, „Odobestiul”, mîndri c-au ameuțit o străinătate întreagă. O mîna grijulie a prins un carton: „Nu atingeți exponatele!... Lasă că le „atingem” noi la restaurant.

Eleganța are cuvîntul

Coborîm cîteva trepte. Alt stand. Predomină vizitatoarele. Firesc. Jachete ultramoderne, superelegante, hiperatrăgătoare. Fabricile de tricotaje și-au trecut probabil în plan să zăpăcească femeile... Soțiiile schimbă păreri. Soții schimbă fețe-fețe... „Îți place jacheta verde?” ciripește entuziastă o brunetă. „Frumoasă, răspunde soțul. Toate sînt foarte frumoase. Parcă celei galbene ce-i lipsește?” „Îi lipsesc eu!” conchide insinuant bruneta.

Vorba e, ce rochie asortăm la jacheta preferată? Nimic mai simplu. Trecem la standul alăturat. Rochii pentru toate vîrstele. Rochii pentru femei tinere (pînă la 55 de ani), rochii pentru femei în vîrstă (la raionul ăsta n-am văzut decît bărbați, femeile fiind ocupate la alte raioane)...

Modele noi, elegante, originale... „Totuși, remarcă cineva, unele rochii au un defect”. „Care?” „Apar aici în vitrine, dar nu apar în magazine”... Însă fabricile din București, Arad, Timișoara, Sibiu etc. și-au spus cuvîntul. Și desigur că o să și-l țină!...

II-LEA PAVILION DE MOSTRE

MOSTRĂ DE REPORTAJ DESPRE 20000 DE MOSTRE — de I. AVIAN —

Diverse

În Pavilionul de mostre, geografia industriala a țării e oglindită în torentul de standuri. Produse din colțurile cele mai îndepărtate. „Buhuși!“ „Prezent!“ „Timișoara!“ „Prezent!“ „Cisnădie!“ „Prezent!“ „Arad!“ „Prezent!“ „Cugir“ „Prezent!“ „Azuga, București, Sibiu, Ploiești, Cluj!“ „Prezent!“

Un bătrânel, sprijinit într-o umbrelă, privește copleșit miile de exponate ale industriei noastre și exclamă: „Și când te gîndești, măiculică doamne, că pînă mai dăunăzi eram eminentamente agricoli!“...

Și aplecîndu-se domol, pipăi între degetele-i uscățive, o stofă de palton bărbătesc: „E moale, mătăsoasă!“ se bucură el. Încerc să-l lămuresc: „E lină cu relon, moșule, un fel de material plastic. Cum să-ți explic mai pe-ntelesul dumitale, un fel de material sintetic, adică artificial, adică...“ „Adică din fibre poliamidice“, replică scurt bătrînelul și se depărtă

leopardului mîngîindu-i fără teamă blana. Una îl mîngîie și-l visează manșon, alta îl mîngîie și-l visează guler, eu îl mîngîie și-l visez gonind prin junglă. „Păi ăsta n-a trăit niciodată în junglă, îmi ghicește cineva gîndurile. ăsta s-a născut în laborator și trăiește la «Țesătoriile Reunite!»... Leopard sintetic!... Femeile au și început să-l vîneze pe la... «Romarta!»...

Alături o turmă sintetică lungă de 6—7 metri. Astrahan. Și, bineînțeles, blana de urs, ursonul! O întreagă menajerie sintetică!... Un grup de copii au făcut horă în jurul ursonului, scandînd:

„Jucăi bine, Moș Martine,
Că-ți dam piine cu măsline...
Cum mai joci azi, Moș Martin,
Cînd ești numai vinilin!“...

Și încă mai e...

La urson bej se asortează un ruj deschis, nu-i așa?... Și o colonie „Velour“? Și săpun

500 suspine pe minut! Revine deci un suspin la fiecare pereche de încălțăminte.

Compozitorii ar găsi infinite surse de inspirație la acest stand: „Cele mai frumoase ghețe, măi, măi, măi“, și „Vino pe alea pantofiorilor“.

Gospodăria la priză!

După ce ne-am făcut eleganți din cap pînă în picioare, la standurile precedente, e bine să ne gîndim că sîntem și oameni gospodari. Standul cu articole casnice este o adevărată mîngiere pentru gospodine. Aspiratorul de praf, botezat de femei „Adio mătură“, se bucură de aprecierea tuturor, ca și noul aparat botezat ad-hoc „Adio spălătoreasă“. „Tu, ce fel de «adio» preferi?“ mă întreabă soția. „Eu prefer «adio răcitor», că dacă ne luăm un frigider n-o să mai car toată vara blocuri de gheață“...

Femeile studiază cu atenție mașinile de cusut, frigiderule, radiatoarele cu raze infraroșii pentru încălzit și preparat mîncarea, și alte aparate electrice care țin loc de „femeie la toate“. Faptul la urma-urmei e îmbucurător, fiindcă, după părerea mea, elementele care cimentează familia sînt trei: dragostea, încrederea și aparatele casnice electrotehnice.

Pentru cei nelămuriți, iată o mostră convingătoare: EA: „Dragul meu, ai pătat fața de masă! Vrei să ne certăm?“ „De ce să ne certăm, scumpo? Ia fața de masă, arunc-o în mașina de spălat rufe, și-n cinci minute e curată!“ „Ai dreptate, dragul meu, însă ai aruncat scrum de țigară pe jos!“ „Nu te supăra, scumpo, aduc aspiratorul!“ Și ca împăcarea să fie definitivă, ciocnim și un pahar cu „Drăgășani“, rece, de la frigider! Și în felul ăsta ai în casă o armonie veșnică și totală, ...pusă la priză!

Și iar standuri...

Din păcate însă, nu putem vorbi despre toate. Reportajul se termină, fiindcă *Urzica* e nevoită să prezinte în paginile ei și alte mostre...

Aparatele fotografice și poșetele, radiourile și bicicletele, broșele și bărcile, tacîmurile și articolele de artizanat, într-o simfonie de modele și culori, mă îndeamnă să scriu și despre ele. Dar secretarul de redacție e implacabil: „Nu se poate, tovarășe!... Cum o să înșiri într-o revistă de numai 16 pagini 20000 de exponate!... Imposibil. Trebuie să recunoaștem că industria ne-a luat-o înainte! Te rog deci să termini!“... „Tovarășe secretar de redacție, permiteți-mi cel puțin să mai amintesc despre microscop, despre noile modele de raglane, despre îmbrăcămintea de relon, despre articolele de sport!“ „Exclus! N-avem spațiu! Termină reportajul. Mai adaugă poanta finală și gata! Ai găsit poanta?“ „Am găsit-o, dar n-o public!“ „Cum așa?“ „Mi-e nu știu cum!“ „De ce?“ „Păi să vedeți... care va să zică, cei din producție au venit la Pavilion cu miile de exponate noi. Și eu cu ce să vin, tovarășe? Tot cu vechituri?“...

— Și de unde veniți?
— De la pavilionul de mostre.

bombănind: „c-am învățat și eu cîte ceva în răstimp, tinere, că n-am rămas eminentamente agricol, într-ale industriei!“...

Noutăți, noutăți!

Fabrica „Țesătoriile Reunite“ și-a schimbat profilul. E în plină producție de leoparzi! La concurență cu „Cercul de stat“.

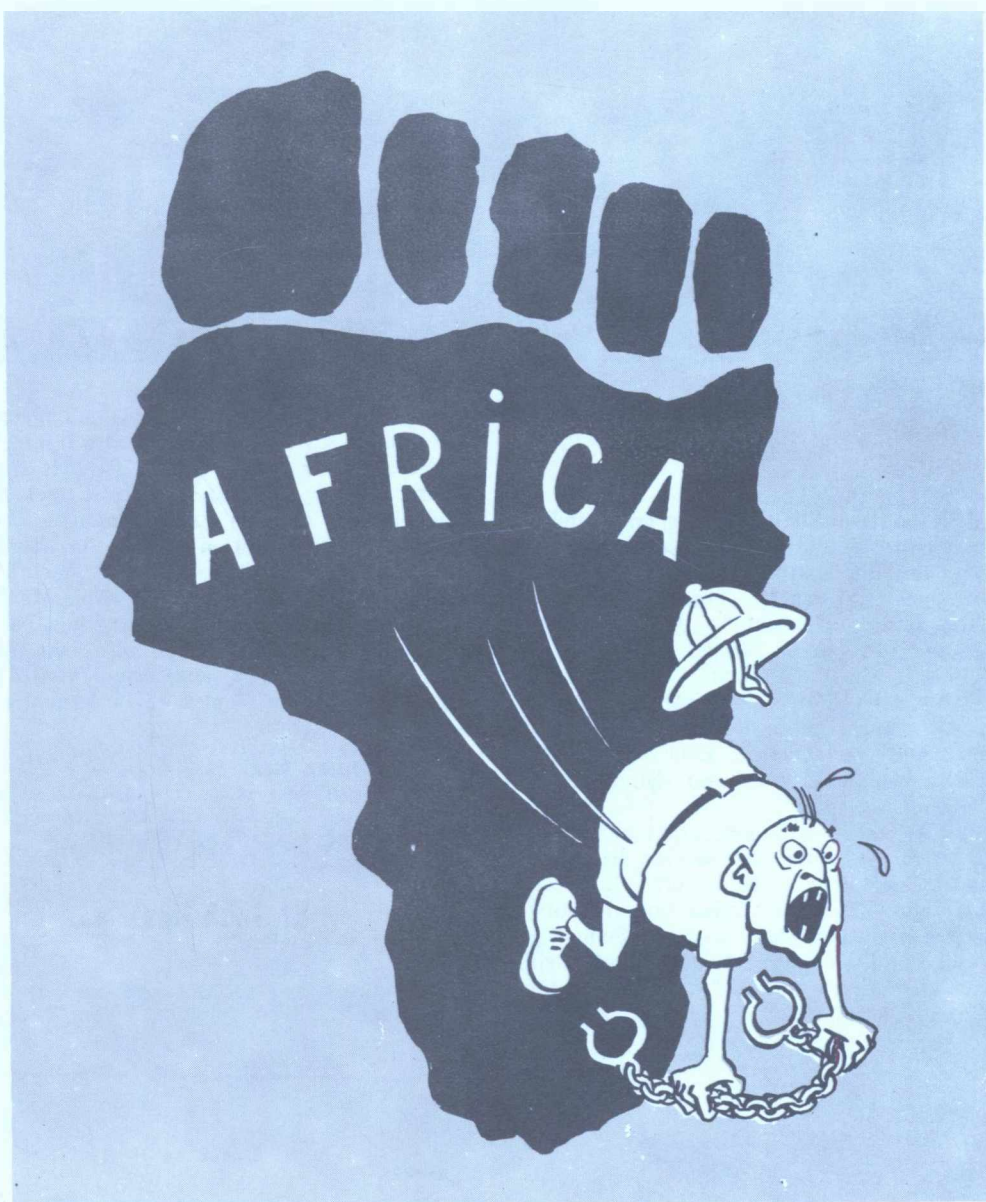
Deși un animal feroce, femeile stau în jurul

de roze? Cum? Ce anume doriți? Poftim, alegeți! „Cosmetica“, „Macul Roșu“, „Nivea“, „Stella“, și „Flacăra“-Cluj, vă oferă un mic sortiment cifrat la cîteva sute de mostre!... Această cremă de față vă întinereste cu zece ani. Această loțiune vă întinereste cu încă 15. Și dacă mai folosiți și crema cu vitamine A.D.F., ce mai, ajungeți copil de creșă! Nu mai distingi bunica de nepoțică!...

Standul următor s-ar putea numi și „standul suspinelor!“ „Ah! Ce pantof minunat!“ „Vai! Ce sandală splendidă!“ „Oh! Ce toc cui!“... „Of! Mare păcat că nu se vînd încă!“ Am calculat:

„KROKODIL“ ÎN VIZITĂ LA „URZICA“

Revista „Urzica“ a primit de curînd vizita unui grup de redactori și colaboratori ai revistei sovietice de satiră și umor „Krokodil“. Publicăm alături cîteva din materialele oaspeților noștri.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de E. GUROV

O L E

— Comedie într-un

PERSONAJE: — *Soțul:*
— *Kolea — un prieten al familiei.*

DECOR: *un interior plăcut.*

Soțul: Știu, Kolea! Te-am deranjat. Dar am nevoie de tine. Tu nu suferi de sentimentalism. Te socotesc bărbat. Kolea! Știu că totdeauna ai privit lucrurile dintr-un punct de vedere sănătos. Nu vei căuta să-mi schimbi hotărîrea. Cu mintea ta isteată vei înțelege că nu se poate schimba nimic. Ascultă: eu și cu Nina ne despărțim! Plec de aici. Am împărțit și lucrurile. Nu putem trăi împreună. Ai spus ceva?...

Kolea: Nu.

Soțul: Nici să nu spui! N-are nici un rost. Nu există putere în lume care să mă facă să-mi schimb hotărîrea. Să nu încerci, Kolea! În numele prieteniei noastre, să nu încerci.

Kolea: Dar nici nu încerc. Dacă n-are rost pentru ce să încerc?

Soțul: Mulțumesc, Kolea. Asta aștept din partea ta. Poate te interesează cauzele.

Kolea: Nu. Sînt chestiuni personale...

Soțul: Ce mult îți prețuiești tactul! Dar tu ai dreptul să știi tot. Ea este o egoistă. Mă privește ca pe o proprietate a ei. Nasul meu e năsul ei. Mîinile mele sînt mînușitele ei. Ochii mei sînt ochișorii ei. Nu pot trăi așa. Și apoi veșnica bănuială. E groaznic de geloasă. De unde este în ea dorința aceasta de a mă încătușa în închisoarea căsniciei? Îți închipui

poate că mobila din casă este plăcută pentru mine?... Aș! Ea a căutat să creeze o atmosferă intimă, numai ca să mă lege de casă. Zice că ne-am făcut un cuib, dar eu mă înăbuș în cuibul ăsta. Poate vrei să zici că nu-i așa...

Kolea: Nu zic.

Soțul: Mulțumesc, Kolea! Prețuiesc rezerva ta. Altul ar fi încercat să-mi dea dreptate, să sufere împreună cu mine... N-am nevoie de consolări. Te prețuiesc! Acum nu-mi rămîne decît să fac schimbul de locuință și să fug! Las acest apartament frumos, separat, cu tot confortul, fiindcă nu pot rămîne sub același acoperiș cu ea în timpul divorțului. Voi schimba această casă pe prima cocioabă! Nu-mi trebuie nimic... Un coteț de păsări, dacă are telefon...

Kolea: Dar de ce coteț?

Soțul: Vrei să-mi schimbi hotărîrea?

Kolea: Doamne ferește! Dacă ai hotărît... Dar e cam greu să găsești un coteț de păsări cu telefon.

Soțul: Kolea! Doar nu pot rămîne în casa asta după ce am hotărît să plec de aici. Aș fi laș.

Kolea: Știi ceva? Îți cedez camera mea. E o cameră bună. Eu sînt holtei, nu-mi pasă. Ce zici, facem schimbul?

Soțul: Ești un prieten devotat!... Ai și gaze?

Kolea: Da.

Soțul: Și mai zic unii că nu există oameni capabili de sacrificii! Minciună, de trei ori minciună!... O fi avînd camera ta vreo doi-sprezece metri pătrați?

Disputa

de VL. MASS ȘI MIH. CERVINSKI

O pensulă pentru pictură,
Țepoasă și cam rea de gură,
Netam-nesam s-a agățat

De-un aparat

De fotografiat:

— Ceea ce-ți spun nu-i vorbărie goală,

De capul tău nu e nici o scofală!

Ăi fi, nu zic, operativ,

Dar ești grozav de primitiv

Și-n fine, ce mai tura-vura,

Tu copiezi mereu natura

Și reproduci ce vezi în față

Fără să știi ce-i aia viață;

N-o simți cum crește, cum tresaltă

În măreția ei înaltă,

Cum se dezvoltă optimistă...

Ea pentru tine nu există

Fiindcă ești un biet copist

Mecanicist,

naturalist,

fotografist.

Și ca să mă exprim succint,

În loc de-artistică simțire

Tu ai bromură de argint!

Atunci răspunse aparatul,
Sufărându-și din burduf oftatul:

— Observ că ești cam guralivă
Și-n vorbe foarte iheisivă.

Da, sînt cum spui și totuși eu
Aduc mereu

aportul meu!

În creator eu nu pozez

Atît fac: fotografiez

(și deci eu nu exagerez!)

În timp ce tu de multe ori

Pe pînză cînd așterni culori

Ori forme sprintene și fine

Cam „stilizezi“, nu faci ca mine!

Și-acum, stimabilă cucoană,

Mi-ar fi disputa de pomană

— O lamentabilă peltea —

Dacă-n vedere n-am avea

Că tot ce face fiecare

Poate avea sau nu valoare,

Fapt ce depinde absolut

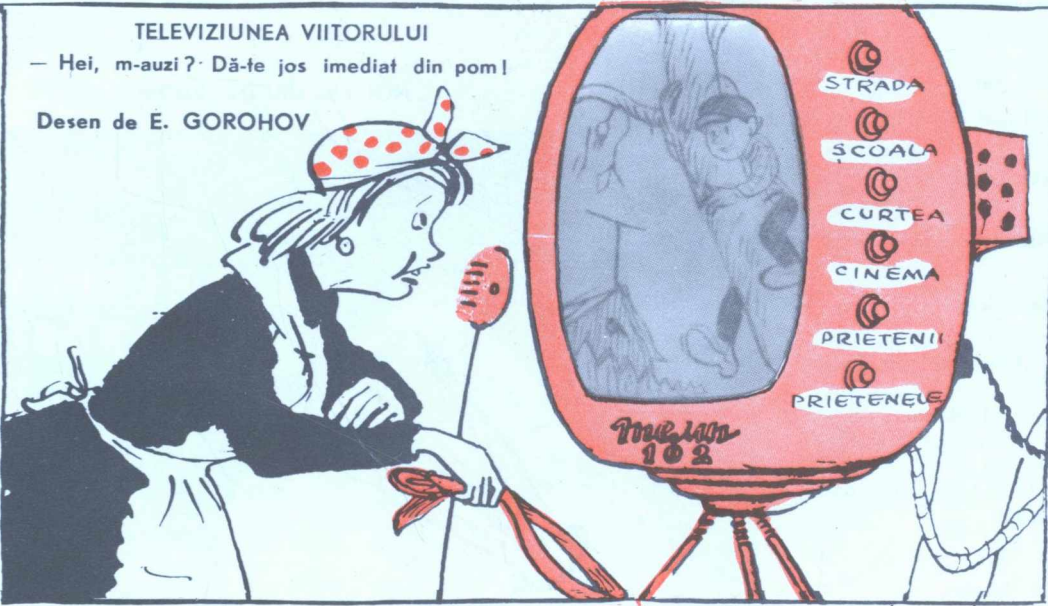
De mîna-n care am încăput!

În romînește de VICTOR PIȚIGOI

FLER SPORTIV

Desen de I. CEREPANOV

TELEVIZIUNEA VIITORULUI

— Hei, m-auzi? Dă-te jos imediat din pom!

Desen de E. GOROHOV

C T I E

de VL. DÎHOVICINII —

Kolea: Treisprezece.

Soțul: Aici am aproape șaisprezece. Dar nu mă uit la asta... În definitiv te poți revanșa plătindu-mi cheltuielile de mutare.

Kolea: Le plătesc. Tu te muți astăzi?

Soțul: Imediat ce scap de mobilă. N-o voi lua cu mine. Îmi este străină. Înțelegi? Străină. Mă va chinui cu amintirile. Încă ieri, Nina îmi zicea să mutăm mobila ca să creăm o nouă intimitate, dar de fapt totul era un pretext ca să mă lege de casă!... Voi arunca această mobilă. O voi da pe nimica toată la Consignație ca să pot cumpăra strictul necesar: canapea grosolană, o masă simplă, nedată la rindea, și un scaun. Este tot ce-mi trebuie... Nu ești de acord cu mine?

Kolea: Nu. Unde vei găsi o masă nedată la rindea? În camera mea se află un pat, o masă și două scaune! Ia-le. Iar mobila asta care te chinuiește lasă-mi-o mie. Pe mine nu mă deranjează.

Soțul: Prietene, din nou ai dovedit ce înseamnă o prietenie. Primesc sacrificiul tău!... Cît costă mobila ta?

Kolea: Un fleac. Vreo șapte-opt sute de ruble.

Soțul: Mobilele mele fac vreo... șapte mii patru sute douăzeci și ceva de ruble... Într-o stare perfectă. Dar nu contează. Ți-o dau în rate. Aștept un an... Eventual șase luni... Trei luni, în sfîrșit!

Kolea: Bine. Poți să împachetezi.

Soțul (împachetînd): Numai strictul necesar! Vezi acest halat? Ea mi l-a cumpărat anume ca

să mă lege de casă. Nu-l suport! Lîină pură... Patru sute de ruble! Îl voi arunca, mă înabușă.

Kolea: Lasă-mi-l și trece-l în cont. De mult îmi doream un halat.

Soțul: Ți-l dăruiesc! La naiba, uite și papucii! Papuci? Cătușe conjugale! La gunoi cu ei!... Ce număr porți?

Kolea: 41.

Soțul: Îi vrei? Cincizeci de ruble. Aproape nepurtați.

Kolea: Îi iau. Ești gata? Iată cheia. Du-te, aranjează-te. Eu o voi aștepta pe Nina și-i voi explica tot.

Soțul: Eu plec. Dar este groznic. Sînt sigur că ea va sta toată seara pe capul tău ca să te convingă să mă convingi să mă întorc. Nu va consimți la divorț, Kolea!

Kolea: Va consimți.

Soțul: Nu va consimți, Kolea! Această femeie străină va pretinde să mă întorc la ea, fiindcă-i va fi groază să rămînă singură!

Kolea: Nu va fi singură. Cred că pur și simplu se va mărita.

Soțul: Cu cine se poate ca mărita?

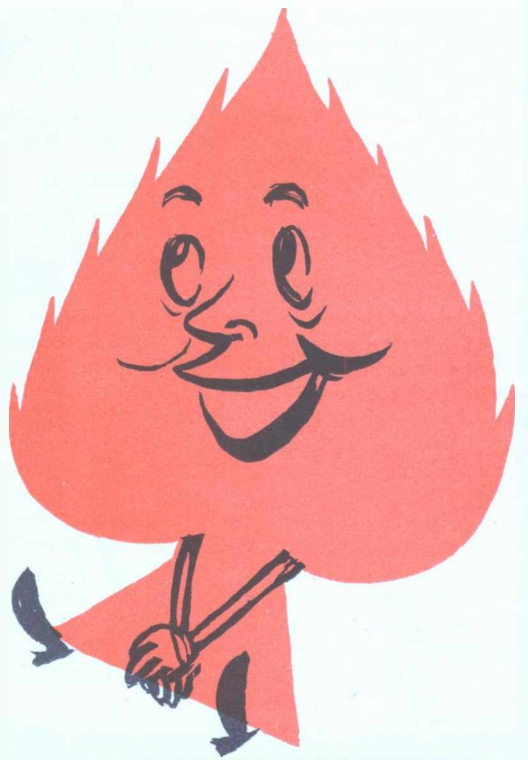
Kolea: Cu mine.

Soțul: Cu tine? Pentru ce să se mărite cu tine?

Kolea: Pentru că-i voi cere mîna.

Soțul: Kolea! Tu ești un prieten adevărat. Un asemenea sacrificiu nu pot primi.

Kolea: Ce fel de sacrificiu? Totdeauna mi-a plăcut Nina Mihailovna. Și eu i-am plăcut ei.
(urmarea în pag. 15)

Urmărind stimularea creației de satiră și umor și promovarea în paginile *Urzicii* a unor elemente noi, talentate, revista noastră a organizat un larg concurs de caricaturi și idei de caricaturi.

La acest concurs au fost invitați să ia parte oamenii muncii din întreprinderi și instituții, din S.M.T., G.A.S., G.A.C., colectivele gazetelor de perete, membrii brigăzilor artistice de agitație din întreprinderi și din căminele culturale de la sate.

Interesul puternic, trezit de acest concurs, în rândurile cititorilor noștri, interes concretizat prin numărul mare de materiale sosite la redacție, dovedește că satira și umorul — arme de luptă pentru înlăturarea unor lipsuri care mai există în societatea noastră — se bucură de o preluare deosebită.

Felul în care numeroși participanți au realizat temele abordate demonstrează creșterea nivelului politic și ideologic al oamenilor muncii și dovedește, încă o dată, că masele constituie un izvor nesecat de talente care, îndrumate cu grijă, pot să intre în rândurile profesioniștilor în diverse sectoare de creație.

Analizând caricaturile și ideile de caricaturi primite la concurs, juriul — format din tovarășii *I. Ross, Eugen Taru, V. Cricăț, Val. Munteanu, A. Poch și Sadi Rudeanu* — a ținut seama atât de importanța problemei abordate de participant, cât și de realizarea ei artistică.

În conformitate cu regulamentul concursului nostru, în cazurile când caricatura trimisă a fost insuficient realizată din punct de vedere al desenului, dar a conținut o idee bună, ea a fost considerată ca fiind parte la concursul de idei de caricaturi.

Ținând seama de condițiile regulamentului publicat în *Urzica* nr. 11 din 15 iunie 1960, juriul a acordat premiile următorilor participanți:

LA CONCURSUL DE CARICATURI:

Premiul I, în valoare de lei 1 000

Tovarășului *Dobrota Eugen*, student la Institutul de Arhitectură, București.

2 premii II, în valoare de lei 500 fiecare

Tovarășului *Kost Emil*, militar;

Tovarășului *M. Stănescu*, student la Institutul de Arte Plastice, București.

5 premii III, în valoare de lei 300 fiecare

Tovarășului *Gh. Jilăveanu*, strungar, schela Băicoi;

Tovarășului *L. Moldovan*, energetic principal fabrica „Lugojana”, Lugoj;

Tovarășului *Hudak Otto*, vitrinier, O.C.L. Mixt Mediaș;

Tovarășului *Corneliu Nicolae*, proiectant la uzinele „Electronica” București;

Tovarășului *Bistriceanu Eremia*, muncitor la Intrep. de industrie locală „Cheile Dornei” — Vatra Dornei.

LA CONCURSUL DE IDEI DE CARICATURI:

3 premii I, în valoare de lei 500 fiecare

Tovarășului *Mamulea Alexandru*, revizor contabil la Ministerul Justiției, București;

Tovarășului *Tralan Ionescu*, tehnician la Iprochim București;

Tovarășului *Gelu Beșolu*, elev, Petroșani.

5 premii II, în valoare de lei 300 fiecare

Tovarășului *Nicu Sbușchea*, cooperativa „Rețezatul”, Hațeg;

Tovarășului *Dr. Leșla Nicolae*, Policlinica orașencască Mediaș;

Tovarășului *Bușac Ioan*, contabil la Intrep. textilă „Dorobanțul”, Ploiești;

Tovarășului *Ing. Iosa Gheorghe*, de la fabrica de tutun, Arad;

Tovarășului *Ionescu Florin*, elev, Rm. Vilcea.

5 premii III, în valoare de lei 100 fiecare

Tovarășului *Alexandru Dumitru*, strungar, Brăila;

Tovarășului *Bercovici Bebe*, actor T.E.S. București;

Tovarășului *Schuller Horst*, caloriferist I.R.C.R. București;

Tovarășului *Mihail Mandoc*, funcționar T.A.P.L. Craiova;

Tovarășului *Șerbănescu Ioan*, Roman.

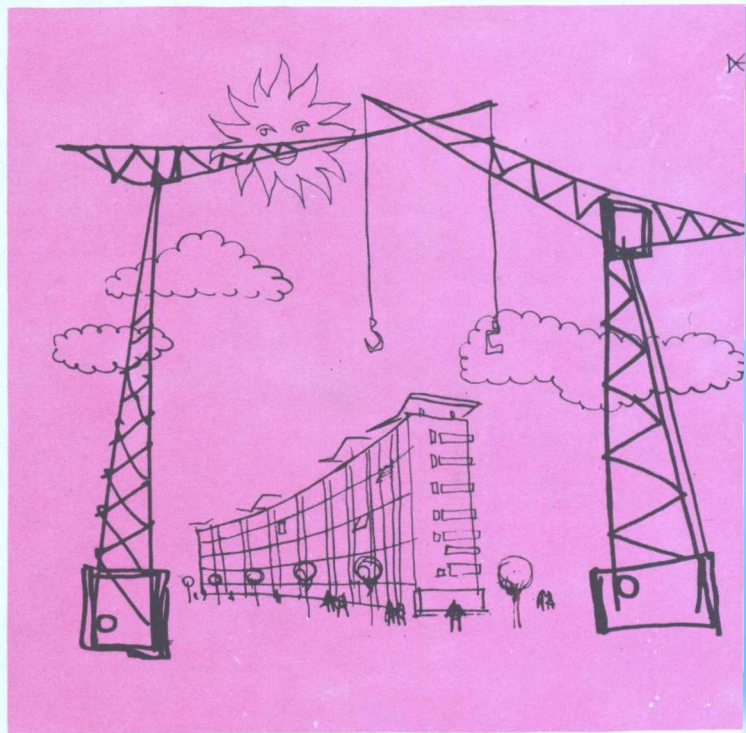
Caricaturile premiate vor fi publicate, succesiv, în revistă, autorii lor urmînd să primească, în afară de premiul acordat, și drepturile de autor.

Vor mai apărea de asemenea în revistă și un număr de caricaturi nepremiate, însă meritorii. Autorii lor vor primi și ei drepturile respective.

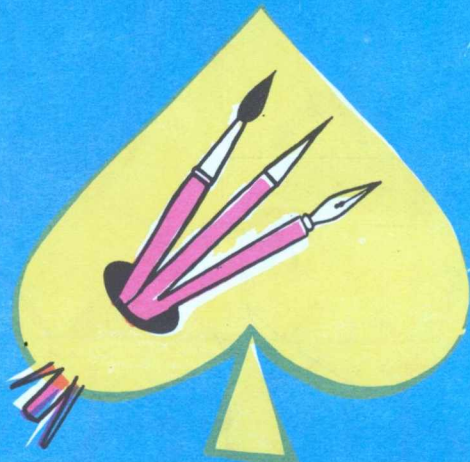
În ce privește idelle de caricaturi premiate, acestea vor fi repartizate, pentru a fi realizate, caricaturiștilor profesioniști, urmînd să apară în revistă și cu indicarea autorului ideii.

Tovarășii cărora li s-au atribuit premii și mențiuni sînt rugați să se prezinte la redacție în ziua de 25 noiembrie a.c., cînd va avea loc decernarea premiilor, iar cei din provincie — care nu se pot deplasa la București — să comunice, de urgență, adresa exactă pentru a li se trimite premiile prin mandat postal.

URZICA

NOI ARCURI DE TRIUMF

REZULTATE
CONCURSUL
NOSTRU
CARICATURI
ȘI IDEI DE
CARICATURI

PREMIUL II B: M. STĂNESCU

— student la Institutul de Arte Plastice, București —

În legătură cu cei ce nu se îngrijesc de adăpostirea animalelor

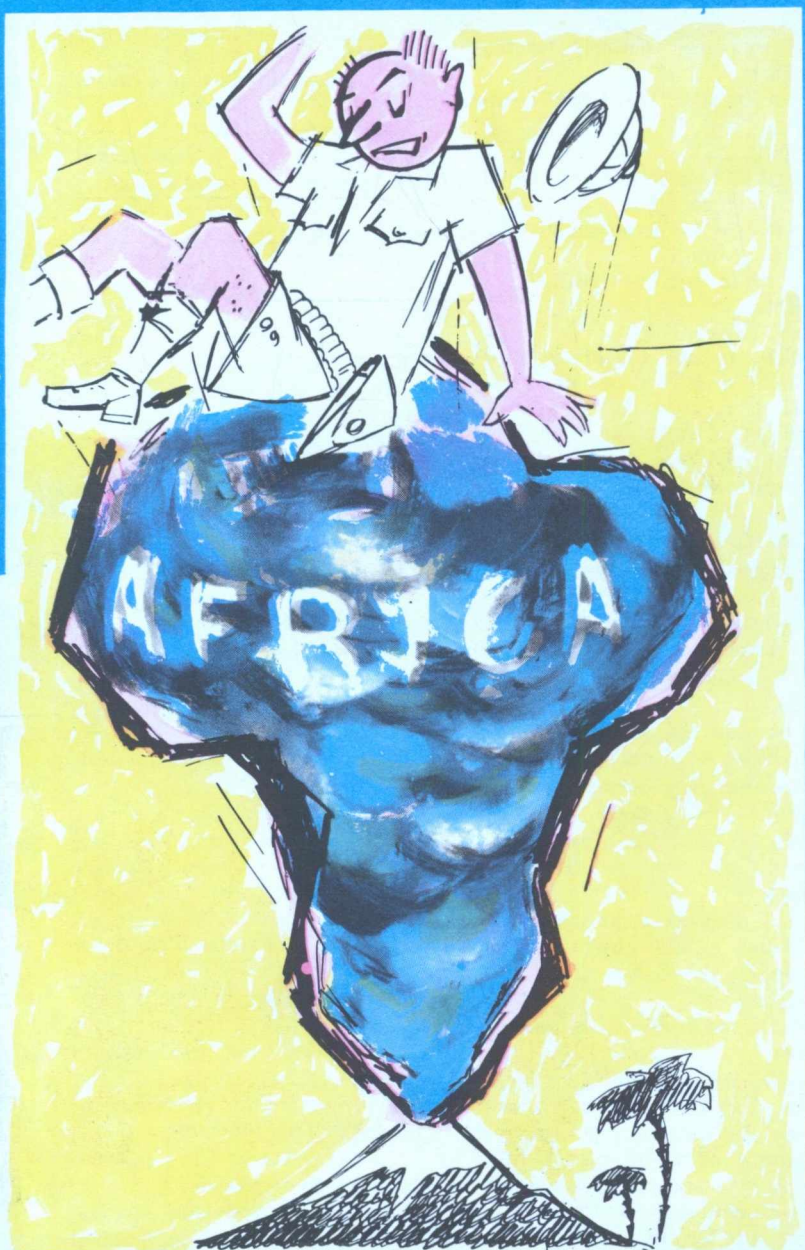
— Ai grijă de cai, să nu-i pierzi!...

PICTURĂ OCCIDENTALĂ

- Admiră, ma chère! E un MONDRIAN autentic!
- Serios? ! Puteam să jur că e un WASSERMANN!

PREMIUL II A: KOST EMIL
- militar -

AFRICA - UN VULCAN CARE ERUPE

AM PLECAT
LA NUNTĂ!

Cea mai veselă scrisoare primită în ultima vreme, a fost cea trimisă de soră-mea. Mă anunța că se mărită și mă poftea la sfatul popular s-o aud cum spune „da”.

M-am îmbrăcat imediat în hainele cele mai elegante, am cumpărat pentru mireasă o sticlută cu cea mai fină colonie, am alergat la I.R.T.A. și am scos un bilet pentru Șomcuța Mare. Aici, la Șomcuța, regiunea Baia Mare, locuiește întreaga familie: soră-mea, cea care va spune „da”, mama care a spus „da” acum 35 de ani, precum și fratele mai mic care, după cum se aude, are de gând să spună și el „da” în curînd, deși mama spune „nu”, fiindcă i-a găsit un „da” mai pe placul ei.

Așadar, m-am suit în autobuz la Livada, unde locuiesc eu, și am pornit. Elegant cum eram, păream mai degrabă un ginere decît un invitat: cămașă albă, haină neagră, pantofi de lac. „Tovarășe, zice taxatorul, treci mai lîngă fereastră să te vadă lumea, că ești o reclamă bună pentru I.R.T.A. Să se convingă toți că și I.R.T.A. te transportă imaculat și neșifonat.

După vreo jumătate de oră, aud pe un puști din fundul mașinii: „Mămico, nenea ăsta se duce la înmormîntare?” „Nu, puiule, la nuntă”. „Și atunci de ce merge în negru?” „Să arate că mirele e mort după mireasă”...

Fîinele scîrîtîie prelung și autobuzul oprește. „Ce haltă e aici?” „Cartofi!” răspunde taxatorul. „Care Cartofi?” „Săpunari!” răspunde șoferul...

Și pînă să ne dumerim, portiera se deschide larg și înăuntru e aruncat un sac cu cartofi!... „Tovarășe, protestează călătorii, există dispoziții precise. Nu-i permis să depozitați cartofi în autobuz!” „N-aveți decît să-i trageți la răspundere!” face taxatorul. „Ne pătează hainele!” „Nu le pătează, că nu-s cartofi prăjiți!”

Pînă una, alta, sacul s-a prăbușit peste pantofii mei de lac. Trag picioarele în lături și le așez deasupra sacului. „Tovarășe, sare proprietarul, vezi că-mi faci cartofii, piure”.

Autobuzul frînează din nou. „Avem de luat doi călători” anunță șoferul. Și în autobuz saltă furtunos doi saci cu cartofi!... Izbucnesc: „Asta e bătaie de joc! Iar cartofi?” „Aveți răbdare, la stația următoare încercăm și varză!”... Se revoltară și ceilalți călători: „E autobuz ăsta, sau marfar?... Auzi dumneata! Cartofi și varză!” „Tovarăși, replică șoferul, ce să facem? Usturoi nu putem transporta, că miroase de te trăsnește!”... Intervine și proprietarul sacilor: „Dar să-i mîncăți vă place, hai?... Mai stați și pe lîngă ăștia cruzi, nu numai pe lîngă cei prăjiți!”

Spun celui de lîngă mine: „Nu te supăra, dar ai așezat sacul pe pantalonii mei!” „Nu mă supăr!” zice el împăciuitor. „E costum nou, tovarășe!” „Bravo, să-l porți sănătos; cînd îl udăm?” „Cred că l-am și udat, suspin eu, fiindcă erau cartofii cam umezi!”...

Autobuzul oprește iar. Portiera se deschide și taxatorul întrebă: „Care mai urcă?” N-a răspuns nimeni, dar au urcat doi saci. Tot cartofi! Spune un călător mai mucalit către taxator: „Se poate, ne-ne Ludovic, iar cartofi? Ce naiba ne servești meniu fix?”...

Așa cum mă aflu acum între sacii cu cartofi, păream un responsabil de Aprozar!... Un călător proaspăt urcat, mă întrebă: „Cum îi dai?” Implor pe taxator: „Tovarășe, s-a desfăcut un sac, te rog descongesează-mă!... Păcat de haină!” „De ce să fie păcat? E splendidă! Și ce culoare! Gri deschis!” „La plecare era negru închis, scîncese eu, și acum parcă e sare și piper!” „Atunci e bine, adaugă Giurgea, șoferul, că doar cartoful fără sare și piper n-are nici un gust!”...

La Baia Mare s-a început în grabă mare descărcatul sacilor. „Stai, tovarășe, mă zbat eu, ce mă arunci pe mine? Mă confunzi! Eu nu sînt sac!”... „Ai dreptate, dar după culoare puteam să jur!” „Vă rog grăbiți-vă, că mă duc la nuntă!” Mă privește ăla surprins și murmură: „La nuntă? Vrei să spui la bal mascat!”...

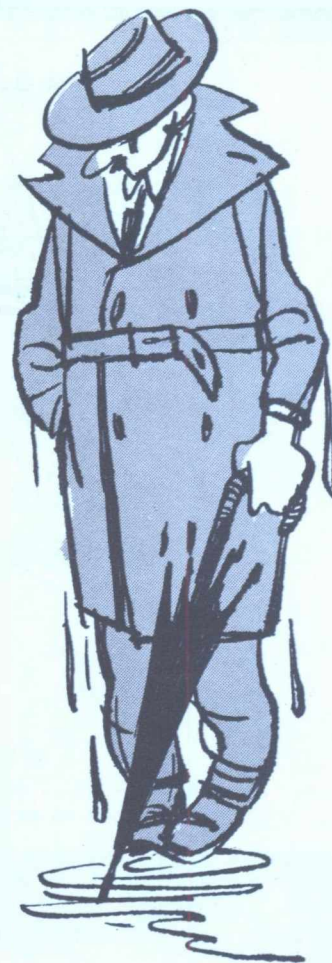
Am ajuns la Șomcuța, tocmai în momentul cînd ofițerul stării civile punea eterna întrebare surorii mele: „Consimți să ieși în căsătorie pe...” În aceeași clipă, ea m-a zărit în ce hal am venit și a scos îngrozită un strigăt: „Aoleu!”... „La asta trebuia să te fi gîndit mai dinainte!” rosti sec funcționarul!...

După ce s-au lămurit lucrurile și după ce ne-am fotografiat, am șoptit solemn: „Dragă surioară, primește un mic dar de ziua nunții!”... Și am scos din buzunar un cartof! Trăsnea a colonie!...

Din ziua aceea, familia a rupt orice relații cu mine! Zicea că bancurile proaste să le fac în schițe, nu la nuntă...

Masa fizică

Se întâmplă deseori să am un chef teribil de vizite. Adică nu să mă duc. Să-mi vină. Și se întâmplă uneori să n-am nici un chef de ospetie. Adică nu să nu mă duc. Să nu-mi vină. Specialitatea asta de a-mi pica în vizită exact în momentele când eu doresc din toate puterile să rămân singur, o are bunul meu amic, farmacistul. Afară burnițează. În casă e cald și plăcut. Citesc o carte. O pagină, două, zece, douăzeci. Ochiul mi se împăienjenesc, cartea îmi alunecă din mână și sună soneria. Deschid. O umbrelă, o pălărie de balon cu borul în zigzag, o haină de ploaie și în ea prietenul meu, farmacistul.

— Bună! Te-am deranjat?
— Nu! Hai!...

Intră și se așază pe un fotoliu, sprijinit în umbrelă.

— Fă-te lejer! zic.
— Nu mă dezbrac, că plec! Am trecut să te văd.

Nu se dezbracă și nu pleacă! Stă în fotoliu și se scurge tot pe parchetul meu dat proaspăt cu ceară. Picură din el ca dintr-un nor. Picură din pălăria care e așezată pe marginea fotoliului, picură din balon, picură din mîncei și izvorăște un pîrîiaș din umbrelă. Eu, așezat la birou, îl privesc fix și aștept conversația.

— Ce făceai?
— Citeam!...

— Aha!... Ce citeai?
— Asta!
— Îi întind cartea. O ia. O răsfoiește. Se uită la copertă. La autor. La prefață. Și picură. O pune înapoi pe birou.

— Daa...
— Ce da?
— Nimic...

Pun cotul pe birou și-mi reazim obrazul în palmă. El își sprijină bărbia în mîinile așezate pe mînerul umbrelei.

— Altceva?
— Ce altceva?
— Ce mai faci?
— Ce să fac? zic. Ca de obicei...

Bei o cafea?
— Nu, mulțumesc, că plec...

Și se ridică. Mă ridic și eu. Fericit. O să dorm pînă mîine. El îmi întinde mîna, i-o întind și eu, dar mîna lui se oprește pe un bibelou de pe birou.

— Ce-i asta?
— Un cal!

Știam eu de ce i-am spus nevestimii să nu-mi pună bibelouri pe birou. Acum mai stă un sfert de oră pentru cal.

— Frumos cal...
— Da... frumos...
— De unde-l ai?
— Cadou...
— Aha...

Îl studiază. Îl întoarce. Îl pune la loc.

— Să nu-l ții aici! spune.

— De ce?
— Nu-i pus în valoare. Uite, colo, pe măsută.

— Il iau și-l pun pe măsută.
— Așa da.

Se apropie de măsută. Îl mută puțin.

— Perfect! Ai văzut?... Ei, eu te-am lăsat!

— Îmi dă mîna.
— Știi că am avut ieri inventar la farmacie?

M-am ars. Când începe cu inventarul la farmacie, mă ține un ceas în picioare. Și ce e mai rău și el e în picioare și acum picură și lîngă măsută. Mi-a spus de inventar deci. Dacă-l întreb cum a ieșit, mă prinde noaptea. Mă hotărâsc să nu-l mai întreb nimic. Să nu-i mai deschid nici o potecă de discuție. Zic:

— Aha!
— De dimineață pînă seara, inventar.

— Aha!
— Dar a ieșit perfect! La leu!
— Da!

— La început ne lipsea o mie de lei...

— Tuu...
— Știi ce înseamnă o mie de lei?
— O mie de lei...

— Da, dar la inventar...
— Tot o mie...
— Pînă la urmă am găsit-o...

— Da...
Tace... Și zîmbește...

— Știi, e mai plăcut să nu-ți iasă întîi o mie și pe urmă s-o găsești decît să-ți iasă perfect de la început... Nu?

— Eu nu cred că e mai plăcut, dar nu-l contrazic.

— Da!...
— Ei, la revedere!

Se îndreaptă spre ușă. A ajuns. E cu mîna pe clanță. O apasă. Deschide ușa. Și din odaia cealaltă intră nevasta.

— O, bună seara! Ce faci, farmacistule?

El închide ușa. Se întoarce. Dă mîna cu soția. Și eu mor.

— Ce mai nou, farmacistule? îl întîmpină jovială soția.

— Ce să fie? Mai nimic! Uite, am venit să-l văd pe dumnealui și plec!

— Îi fac disperat semne din ochi soției, dar ea nu observă. Și ea nu-i spune „aha” sau „da”. Știți ce-i spune ea?

— Luna asta cum ți-a ieșit inventarul?

— Incepe o poveste detaliată a inventarului. Cum n-a ieșit, cum a ieșit, cum au cîntărit, mă rog, douăzeci de minute. Și acum picură lîngă ușă. Nu știu cum poate un om să picure un ceas de la o ploaie ușoară de zece minute. În sfîrșit e iar cu mîna pe clanță. Apasă și vede în perete tabloul nostru de nuntă. Îl privește.

— Aștia sînteți voi doi?
— Ne-a mai văzut de o mie de ori.
— Noi...
— Frumoși ați fost!
— A mai spus-o de o mie de ori. Nu se pricepe la complimente.
— Și eu am o poză cu nevastă-mea! Da-i mai mare!
— Aha!...

De data asta cu „aha” a fost soția. A început și ea cu „aha” și cu „da”. Așa-i trebuie. El cu mîna pe clanță. Eu și ea cu ochii pe mîna lui. Încerc să-l sugestionez prin telepatie: „Apasă! Apasă!” Dar nu apasă. Stă și picură. Eu stau de un ceas în picioare. De cînd a spus că pleacă. Mi se pare un veac. Se uită pe fereastră.

— Mai plouă?
— Fără să mă uit, spun repede:
— Nu!
— Ba plouă!

Gata. Rămîne. Mă omoară. Și rămîne în picioare. Dar nu-l cunosc. Tocmai cînd mă aștept mai puțin, îl aud:

— Nu-i nimic! Am umbrelă, balon, la revedere!

— Apasă, deschide, iese și pleacă. Cad în fotoliu frînt. Parcă am cărat un vagon de lemne. Și mi-a trecut și somnul. Sînt un pachet de nervi. Soția pe gînduri în alt fotoliu. Mă îmboldește un gînd de răzbunare. Sar în picioare.

— Hai în vizită!
— La cine?
— La oricine! Să mă descarc!

.....
— Ieri l-am întîlnit pe stradă pe farmacist. Eram bine dispus.

— Ce faci, dragă? Cînd mai vii pe la mîine? M-ai părăsit?

— În fond e un băiat bun. Numai dacă ar veni cînd am eu chef și dacă ar pleca cînd spune că pleacă.

— Eu înainte de plecare îmi fac strungul ogîndă...

Desen de RIK AUERBACH

SADI RUDEANU

ÎN CÎTEVA RÎNDURI CARE TE PUN PE GÎNDURI

La destinație!

După cum semnaleză ziarul „Drapeau Rouge”, savantul hitlerist von Braun, care se află actualmente în S.U.A., specialist în astronautică, a anunțat oficial că și-a programat un concediu în... lună.

Ziarele au privit cu destulă neîncredere această declarație a specialistului american, dar trebuie să recunoaștem că ideea nu-i imposibilă. Există soluții. Cea mai de nădejde soluție pentru el ar fi să fie primit, de exemplu, pe bordul unei viitoare rachete sovietice.

Lupu-și schimbă părul...

Belgia nu mai are dreptul să trimită trupe în Congo. În fața acestui mare adevăr, cercurile din Bruxelles însă nu dezarmează. Ele n-au dreptul să trimită trupe în Congo, dar uite că mai au dreptul să trimită „asistență tehnică” în Katanga. Chiar nu de mult, autoritățile belgiene au trimis ca „asistență tehnică” douăzeci de... jandarmi. Asta, să știți, nu înseamnă că au trimis trupe. Mai întâi, jandarmii nici nu fac parte din armată. Fac parte din... jandarmerie. Al doilea, acești jandarmi nici n-au fost trimiși în calitate de jandarmi. Au fost trimiși în calitate de tehnicieni. Și recunoaște oricine că e mai bine un

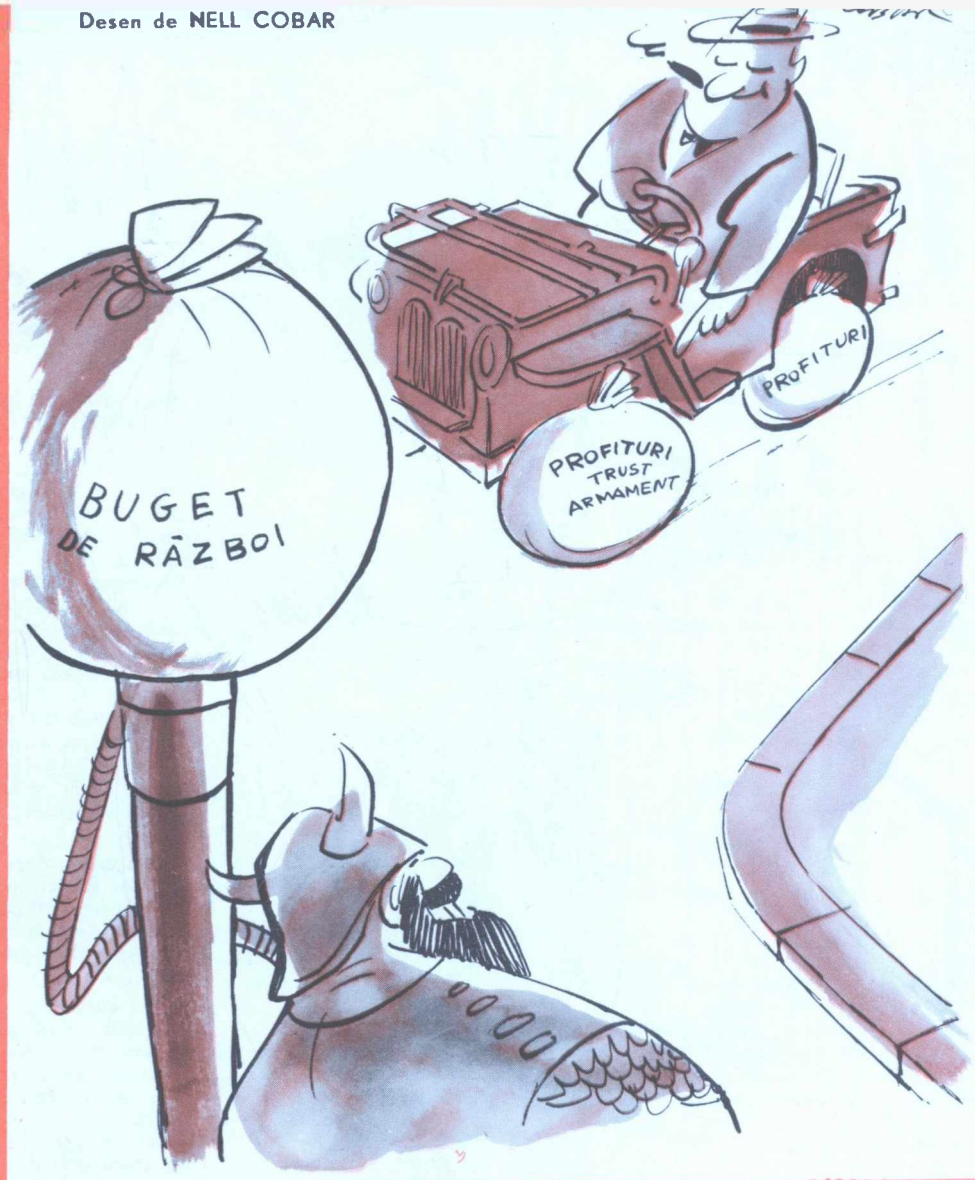
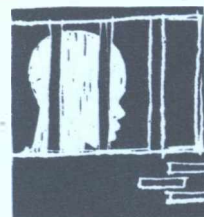
jandarm în calitate de tehnician, decât un tehnician în calitate de jandarm. Guvernul, să știți, a ținut seama că acești jandarmi sînt tehnicieni în civil și i-a trimis în... civil. În legătură cu aceasta se vorbește la Bruxelles că o nouă armă este în curs de înființare: pe lângă marina regală, aviația regală și armata regală de uscat, se va înființa în curînd armata regală civilă!...

O soluție simplă la o problemă încurcată

Problemă: Ce pedeapsă merită un grup de 300 de albi, care se reped să bată în plină stradă un grup de 30 de negri?

Soluție: Cea mai bună pedeapsă pentru cei 300 de albi este să vină imediat poliția și să aresteze pe cei...30 de negri. În felul acesta, albi se vor învăța minte!

Această problemă, recunoaștem, nu s-a pus la nici un examen școlar, totuși ea a fost rezolvată cu succes de poliția din orașul Jacksonville din Florida (S.U.A.), unde cei 30 de negri, după ce mîncaseră bătaie de la cei 300 de albi au fost arestați ca...suspecți. Adică, erau suspecți că mîncă bătaie de la albi, în plină stradă. Ceea ce, se vede,

LA O STAȚIE DE... ALIMENTARE

FABRICANTUL DE ARME: — Mai umflă te rog roțile astea!...

nu e permis. Și în consecință au fost duși la poliție, unde, ca să-i învețe minte, i-au snopit în băți.

De-ale șahului!

Șahul Persiei a aflat recent că alegerile care au avut loc în țara sa au fost măsluite.

Gurile rele zic că șahul știa asta mai demult, chiar înainte de alegeri, pentru că oamenii lui le-au măsluit. Dar asta nu e sigur. O spun numai gurile rele. Sigur e numai că gura opoziției nu mai are odihnă, de cînd chestia cu măsluirea a ajuns s-o știe toată lumea. Și ca să astupe gura opoziției, „augustul suveran” i-a promis unele avantaje „peste capul alegerilor”. Numai ca să tacă. Mai cedează ceva majestatea sa din „votul poporului”. Speră, probabil, șahul că în țara sa și la alegeri poate să obțină... remiză!

În junglă

După cum relatează deunăzi ziarul „Daily Worker”, unele societăți americane, profitînd de lipsa de control din partea țării slab dezvoltate, procedează la exploatarea bogățiilor naturale, fără să plătească vreun impozit, fără să aibă aprobarea guvernelor respective, fără ca măcar guvernele respective să știe că pe teritoriul lor activează aceste societăți. Aceasta se întîmplă îndeosebi în regiunile insulare și în junglă. Adică, mai pe romînește, americanii operează în junglă ca-n... codru!

Migrenă în Noiembrie

De cînd s-a deșteptat din somn și vise
O'Silverny, distins financiar,
Se simte prins de-un rău tentacular
Ce-n treaga sa făptură năpădise...

Nici febră nu avea, nici nu răcise
Și nici nu consumase mult homar...
Avea ca într-o stare de coșmar
O gamă de senzații imprecise.

La căpătîiul pernei cu chenar,
Cu tava, Bill, valetul, înlemnise
În stil condescendent și exemplar...

Se ridică gemînd magnatul și se
Cam lămuri ce are căci zărise
„7 November” pe un calendar.

CONSTANTIN OTTESCU

AMICUL MEU

DE LA MARE

Responsabilul gazetei de perete m-a întâlnit întâmplător și mi-a spus:

— S-a nimerit bine. Tocmai te căutam ca să-ți cer un articol.

Dacă mă căuta să-mi ceară un articol, înseamnă că s-a nimerit destul de prost. Încerc să mă apăr:

— N-am talent!

— Nici nu trebuie! Îți cer un articol pentru colțul satiric.

— Atunci — zic — s-a făcut! Am o idee grozavă: am să critic conducerea.

Responsabilul gazetei de perete m-a privit o clipă încurcat, apoi mi-a zîmbit cu înțeles, mi-a pus o mână pe umăr, a tușit, s-a uitat la ceas și, în sfârșit, a rostit cu glas părintesc:

— Nu mă-nțelegi, tovarășe. Eu ți-am cerut un articol cu haz. Dar dacă n-ai timp, să știi că nu insist...

— Ba am timp — insist eu. Am și idei cu haz. Am avut astă-vară, la mare, un coleg de cameră care făcea numai giumbușlucuri. Dacă scriu despre el, o să aibă un haz nebun.

— Giumbușlucuri? Crezi că se protează?

— Sigur. Ne povestea tot felul de chestii de la el din întreprindere. În întreprinderea asta fabrică niște agregate universale.

— Ca ale noastre?

— Probabil că ceva asemănător. El strunjea șaibele.

— Care șaibe?

— Toate șaibele din agregat. Cîte zecce din fiecare. Fabrica lor făcea opt agregate pe zi, în total optzeci de șaibe. Le strunjea singur.

— La noi le face Ionescu.

— Tot optzeci de șaibe?

— Ionescu face o sută, că noi fabricăm zecce agregate pe zi.

— Vezi? E mai norocos! Dar colegul ăsta al meu n-avea voie să facă mai mult de optzeci.

— Cum, n-avea voie?

— N-avea, pentru că fabrica nu putea face mai mult de opt agregate pe zi. Dacă depășea el norma, rămîneau șaibele nefolosite și se făcea risipă.

Responsabilul m-a privit aproape bănuitor.

— Așcută, era vorba de giumbușlucuri și-mi povestești niște chestii fără nici un haz.

— Hazul — zic — a ieșit cînd a venit un control de la minister, să vadă cît îi costă fabricarea unei șaibe.

— Ei, cît îi costă?

— De două ori cît i-ar fi costat dacă le-ar fi comandat la o fabrică de specialitate. Așa-i că are haz?

— Mda, să te tot prăpădești de rîs — și responsabilul făcu o mină de parcă i s-ar fi înecat corăbiile.

I-am spus sincer:

— Adevărul este că chestia cu șaibele n-are nici un haz. Hazoasă e chestia cu garniturile.

— Care garnituri?

— Pentru agregate. Tot singuri și le făceau și-i costa tot dublu. Și cu fittingurile la fel. Cînd a văzut colegul ăsta al meu că cogeamitea fabrică de agregate își face atelier de fittingărie, i-a sărit și lui muștarul.

— Și ce-a făcut?

— A scris la gazeta de perete un articol satiric.

— Era și cazul.

— A criticat conducerea.

— Cum?

— Foarte simplu: a propus să se înființeze urgent o tipografie.

— Pentru ce, frate?

— Pentru că era necesară. Pe ambalajele agregatelor se puneau etichete cu prescripțiuni tehnice. Și, închipuiește-ți, etichetele se tipăreau în oraș.

— Ca și la noi.

— Vezi? Omul propunea să se înființeze o tipografie în cadrul fabricii. Dacă se fac șaibe, garnituri și fittinguri, de ce să nu se facă și tipărițiurile necesare!

— Asta-i prea de tot!

— Dacă era prea de tot, n-ar mai fi cerut după aceea să

se deschidă și o fabrică de hîrtie!

— Hîrtie pentru agregate?

— Firește! Agregatele nu trebuie ambalate? De ce să aducem hîrtia de ambalaj de la Bușeni? A propus să facem o fabrică în cadrul atelierelor noastre.

Responsabilul gazetei de perete a tăcut cîteva clipe și a întreat:

— Și după ce a apărut articolul, ce s-a mai întîmplat?

— Nimic!

— Cum adică?

— Păi, articolul n-a apărut.

— Din ce cauză n-a apărut, tovarășe?

— Din cauza responsabilului gazetei de perete. Un fricos!

— Ei, asta-i bună!

— N-a vrut să critice conducerea! Un mototol, tovarășe! Așa-i?

Responsabilul gazetei de perete n-a zis nici că-i așa, nici că nu-i așa. M-a întreat numai dacă nu cumva am vreo copie a articolului pe care l-a refuzat responsabilul „ăla mototol” că poate s-ar potrivi la noi. I-am răspuns că o copie a celui articol n-o am. Am numai o copie a celui responsabil. Dar dacă e nevoie, pot să scriu eu un articol la fel de bun. De altfel, l-am și scris la mare, unde mă plictisise grozav, iar giumbușlucurile colegului de cameră nu m-au distrat de loc, pentru că, acum pot să spun adevărul curat, anul acesta la mare mi-au dat cameră separată.

P. LUDMILA

Cum s-a născut expresia „după dumneavoastră!”
Desen de CIK DAMADIAN

Cabinetul tehnic al Autobazei nr. 1 I.R.T.A. din Timișoara nu a avut multă vreme nici un fel de activitate.

OM PRACTIC

— S-a stricat lacătul și așteptăm să pice o inovație care să ne permită să deschidem ușa.

Desen de FRED GHENĂDESCU

**VIITORUL
COLONIALISMULUI
văzut de cîțiva
caricaturiști**

PE O STAȚIE INTERPLANETARĂ

Desen de N. ARION

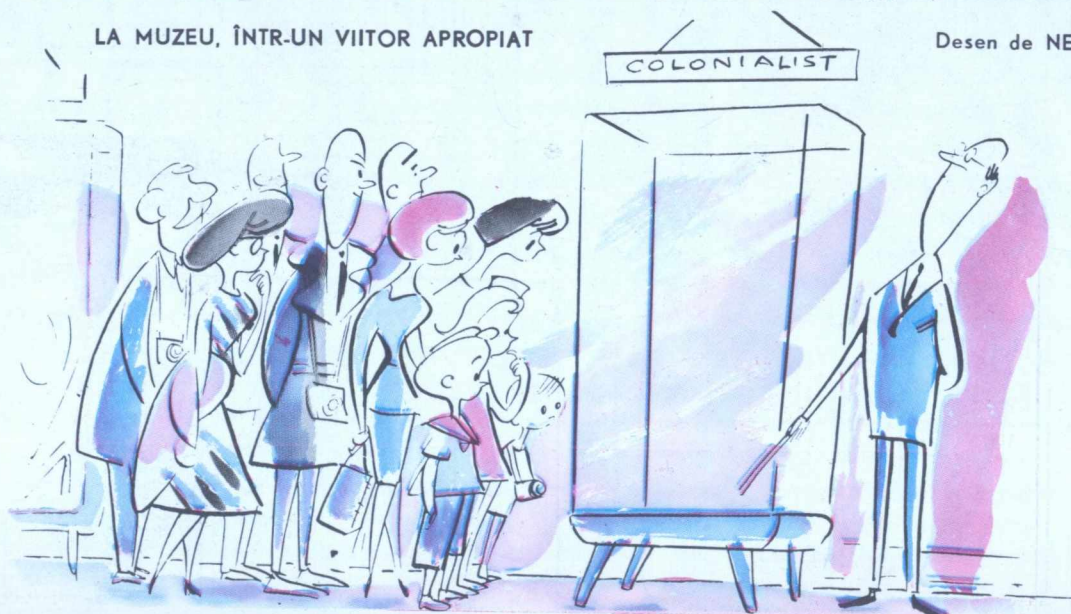
— Pe cuvîntul meu, nu mai văd colonialism de loc l...

Desen de AL. CLENCIU

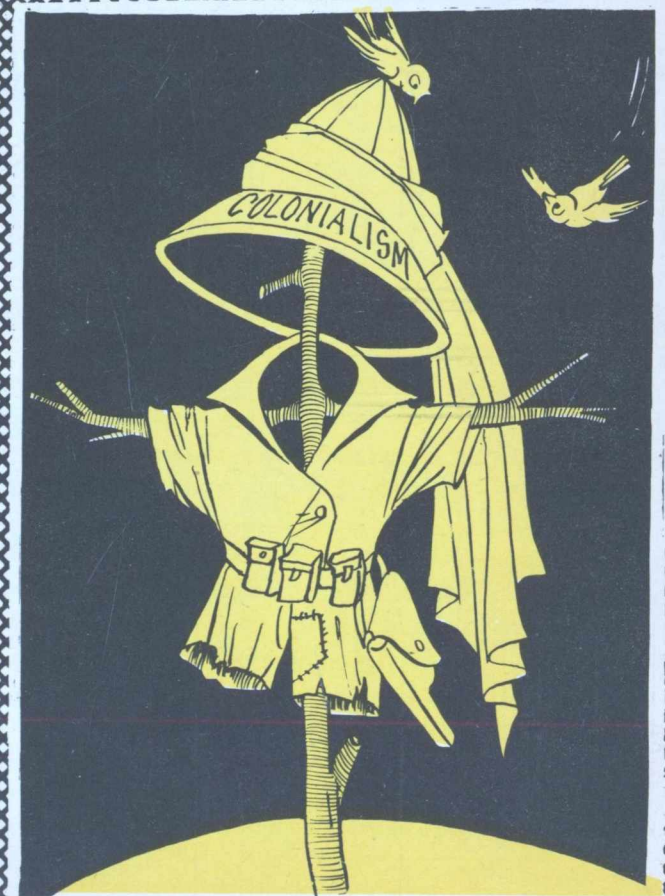
COBORÎRE INEVITABILĂ

LA MUZEU, ÎNTR-UN VIITOR APROPIAT

Desen de NELL COBAR

— Colonialist? Bine, dar nu se vede nimic aici.

— Așează-te fără grijă, ca nu mai sperie pe nimeni...

a, e, i, o, u

A, E, I, O, U sînt cele cinci litere, numite vocale, din alfabetul limbii romîne.

Aceste vocale au fost introduse în alfabet, fiind necesare să se înceapă cu ele cuvintele: Albăstreală, Etaj, Igienă, Orfeu și U.R.C.C.

Literele A, E, I, O, U se numesc *vocale* deoarece, la introducerea lor în alfabet, s-a pus problema dacă există... *v'o cale* să fie și popularizate.

Pentru popularizarea acestor vocale publicăm noi prezentul studiu.

A

O deosebită atenție, în ceea ce privește vocalele, trebuie dată pronunției lor.

Cine dorește să pronunțe corect vocala *A* cu care începe cuvîntul *Albăstreală*, procedeză astfel: — cască bine gura și zice clar: Aaaa!, apoi rămîne cu gura căscată... cînd află ce fapte deochiate săvîrșea vînzătorul Mariș Ion de la cooperativa din comuna Ieud (raionul Vișeu, regiunea Baia Mare): vindea albăstreală cu 22 de lei kilogramul, în loc de 11 lei și tot cu suprapreț, vindea și celelalte mărfuri, cum și cît putea s-apuce.

Pentru aceste apucături (cu *a*), vînzătorul încorect a fost trimis în judecată și pedepsit de tribunal cu o amendă (*a*) de una mie lei, iar cooperativa i-a desfăcut contractul de muncă.

A! a exclamat atunci, învățîndu-se minte, încorectul vînzător care crezuse că mult o să-i meargă așa, cu *a*!

E

Cu vocala *E* începe cuvîntul *Etaj*, iar etajul imobilului din Piața 1 Mai nr. 14 din Alba Iulia începe... să se termine.

Deocamdată, acest etaj nu mai are acoperiș. (A fost demontat ca să nu se dărîme de la sine). Acum, etajul mai seamănă a etaj fiindcă se sprijină pe parter, iar cînd se va dărîma și parterul, singurul sprijin al etajului va fi... zelul cu care I.G.O. Alba Iulia și sfatul popular al orașului promis de doi ani repararea capitală a imobilului, fără să se țină de cuvînt.

Va să zică un etaj care n-ar avea parter ar fi... în aer, iar o edilitate care nu-și îndeplinește sarcinile e... ca un etaj care n-are parter.

I

După introducerea vocalei *I* în alfabet, ca să se înceapă cu ea cuvîntul *Igienă*, rămîne acum să se introducă și... igiena la bufetul cooperativei din comuna Scinteia (raionul Negrești, regiunea Iași) unde gestionarul bufetului, tovarășul Macioc Eugen, scoate vinul din butoi cu căldarea și îl servește clienților cu litrul și cu muște.

Incolo, în rafturile bufetului, e o... curățenie totală: nu se află în ele nici un fel de marfă.

Și dacă gestionarul Macioc nu se va obosi să aprovizioneze rafturile cu marfă, are — zice-se — conducerea cooperativei altă soluție: să aprovizioneze ea bufetul cu alt gestionar.

O

A patra vocală din alfabet este *O* cu care se începe numele lui *Orfeu*, celebrul solist instrumentist din mitologie, care cînta atît de fermecător din liră încît împlînzea și fiarele sălbatice, iar a cîncea vocală este *U* pe care o vom analiza la sfîrșitul prezentului studiu.

Afară de cele cinci vocale din alfabet, mai există și în orașul Cluj două vocale: solistele vocale Gina Enescu și Lena Alexe, care cîntă (adică... nu mai cîntă) la restaurantele „Continental” și „Pescăruș” din frumosul oraș ardelean.

Spre deosebire de instrumentistul Orfeu, care cînta atît de fermecător încît împlînzea și fiarele sălbatice, vocalele Gina și Lena cîntau atît de înfiorător încît înfuriiau și pe cei mai pașnici consumatori, dintre care unii — spre a le demonstra ce e muzica — le-au și... fluierat.

Cele două soliste vocale (dovedite necorespuzătoare și ale căror angajamente a trebuit, „la cererea generală”, să fie anulate) fuseseră repartizate pomenitelor restaurante de către T.A.P.L. Cluj (Trustul alimentației publice locale) căruia îi fuseseră recoman-

date, spre angajare, de către Direcția alimentației publice din Ministerul Comerțului.

Deși au fost recomandate și angajate de către foruri de alimentație, cele două vocale n-au fost totuși... înghițite.

U

Vocala *U* a fost introdusă în alfabet ca să se poată scrie cu ea U.R.C.C. Tîrgu Lăpuș.

Cu *U* se mai scrie... ușurința cu care U.R.C.C. Tîrgu Lăpuș și I.C.I. Baia Mare au plimbat o grea cantitate de marmeladă (întîi 20 000 de kilograme, apoi jumătate din ea) în decurs de un an, de trei ori pe același drum: Baia Mare—Tg. Lăpuș, apoi retur și răs-retur.

Întîi, I.C.I. Baia Mare a transportat (în octombrie 1959) de la Baia Mare la Tîrgu Lăpuș 20 000 de kilograme de marmeladă, dînd-o în custodie cooperativei Tg. Lăpuș, pentru aprovizionarea cooperativei din raion. Apoi, atît cooperativa Tg. Lăpuș, cît și U.R.C.C. Tîrgu Lăpuș, precum și I.C.I. Baia Mare au... uitat (pur și simplu!) de existența acestei marmelade, care se zaharisise stocată în depozit, în vreme ce cooperativele din raion, între care și cele mai apropiate, ca filiala Stoicesti aflată la numai 7 kilometri, stăteau neaprovizionate cu marmeladă.

Abia după nouă luni, în iulie 1960, semnă-lîndu-le *Urzica* această situație, și-au amintit U.R.C.C. Tîrgu Lăpuș și I.C.I. Baia Mare de marmelada, din care — între timp — 10 000 de kilograme apucaseră, cîcă, să fie distribuite... (nu, zaharisite) și au luat... măsuri. Și anume ce măsuri? Au fost (cele 10 000 de kilograme care au mai rămas) transportate înapoi la... Baia Mare! Dar nu definitiv, nu! De acolo, de la I.C.I. Baia Mare, începînd din iulie 1960 (și continuînd și azi) plimbăreața marmeladă e iarăși transportată — de data aceasta, „cu amănuntul” — răs... înapoi, la Tîrgu Lăpuș și la cooperativele din raion.

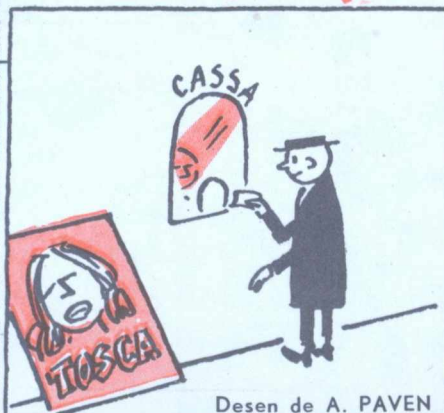
În total, trei plimbări. Cu trei serii de... cheltuieli de transport. Bașca, privarea de marmeladă, timp îndelungat, a multor cooperative.

Cu vocala *U* mai începe cuvîntul *Urmări* și... urmează să fie trași la răspundere cei ce au adus cooperativei de consum și aprovizionării populației un... cuvînt terminat cu vocala *U*: prejudiciu.

C. CRISTOBALD

16

Peripețiile lui Nae Șamălie

Desen de A. PAVEN

- Întreabă de la întreprindere dacă mai întârzii mult?
- Spune-le că în momentul ăsta am luat mașina...

Desen de FRED GHENĂDESCU

O L E C T I E

(continuare din pag. 7)

Cîndva, am fost chiar îndrăgostit de ea... Dar cînd v-ați căsătorit...
Soțul (întrerupîndu-l, bănuitor): A fost ceva între voi?

Kolea: Se poate? Am plecat din drumul vostru. Dar acum, cînd vă despărțiți, cînd îți este străină, cînd nu simți pentru ea decît dezgust... Cred că am dreptul...

Soțul: Ar fi josnic, Kolea, să-mi vorbesc de rău fosta mea soție, dar mă tem pentru tine, Kolea! Te va sufoca cu intimitatea casnică...

Kolea: Imi doresc o atmosferă intimă, aștept să mă sufoc cu intimitatea.

Soțul: Ascultă, Kolea, desigur nu este treaba mea, dar nu pot privi liniștit cum îți sapi singur groapa.

Kolea: Nu-i nimic, ce este pentru tine mormînt, pentru mine poate fi leagăn. Ia să încerc halatul și papucii... E foarte plăcut așa.

Soțul: Peste două săptămîni va fi un calvar.

Kolea: Pentru tine, poate. Dar eu am fost atîta vreme holtei!... Pentru mine, să vin de la serviciu, să stau pe această canapea moale, plăcută, să îmbrățișez — scuză-mă — o soție frumoasă, atentă, grijulie...

Soțul: Mi-e milă de tine, cînd te văd așa...

Kolea: Atunci nu mă mai privi. Poftim cheia mea. Gata! Poți pleca!

Soțul: Ce înseamnă, poți pleca? Ce-i tonul ăsta, Kolea? Deocamdată, sînt la mine acasă. N-am făcut nici un fel de forme. De ce mă grăbești? Na, cu graba asta, era să uit costumul cel mai bun...

Kolea: Tot Nina l-a comandat?

Soțul: Nina, da... Ei și ce?

Kolea: Mă gîndeam că dacă nu-ți face plăcere, ca fiind o amintire neplăcută... știi... avem aceeași talie. Mi-ar place să port un lucru cusut după gustul ei.

Soțul (jignit): Ascultă, în definitiv vrei să plec de aici numai în lenjerie?

Kolea: Eu vreau pur și simplu să-ți ușurez plecarea din casa asta care ți-e antipatică.

Soțul: M-ai ușurat de halat, de papuci, de interiorul în care trăiesc... În general, nu înțeleg această indiferență, așa spune chiar lipsă de tact. Omul trăiește o dramă per-

sonală, își ruinează căminul, iar pentru tine, toate acestea nu-s decît un prilej de comerț cu lucruri casnice. În loc să cauți să-l liniștești, să-l consolezi, să-l compătimești... Nu înțeleg această nepăsare.

Kolea: Te rog numai să nu scutiți serumul pe jos, că se strică covoarele.

Soțul: Pun serumul unde-mi place. Și, în definitiv, ce maniere sînt astea? Îți clădești fericirea pe ruinele altuia? Ești un porc, Nikolai. Cu ce drept distrugi casa altuia... numai pentru că aveai nevoie de un schimb de locuință? Și pentru atîta lucru desparți doi soți! Asta este obraznicie!

Kolea: Bine, dar eu n-am făcut nimic ca să vă despart!

Soțul: Nu! Ai așteptat să rămînă văduvă o femeie frumoasă, fină, iubitoare, ca să-ți aranjezi treburile tale murdare! Halal!

Kolea: M-ai anunțat oficial că divorțați.

Soțul: Ce înseamnă, oficial? Judecătorul nu și-a spus încă cuvîntul! Dacă nu voi vrea să consimt la divorț, ea nu va divorța!

Kolea: Dă-mi voie. Doar ai hotărît!

Soțul: Eu sînt stăpînul hotărîrilor mele: eu am hotărît, eu pot hotărî că nu trebuie să hotărăsc. Și în definitiv ce cauți în halatul meu, în papucii mei, pe canapeaua mea? Auzi, se pregătește să strîngă în brațe o femeie cu care nu are nimic comun! Știi ceva? Ia pleacă acasă!

Kolea: Eu?

Soțul: Doar nu eu. Este totuși casa mea, halatul meu și, în sfîrșit, soția mea!

Kolea: În sfîrșit, a ta?

Soțul: Doar nu a ta!

Kolea: Atunci te felicit. Totul este în ordine.

Soțul: Ce-i în ordine? Ce vrei să spui?

Kolea: Că totuși nu este bine să dai afară pe cel care te-a împăcat cu soția ta.

Soțul (indignat): Tu? Tu ne-ai împăcat?! Auzi, obraznicul! Secătura!

CORTINA

(Traducere prescurtată)

Draga Urzico

I.C.R.A. Constanța deține în Tulcea un depozit, pe nume *Depozitul nr. 10*. Aici se află și secție de tras bere în sticle. Și pentru că în acest depozit se găsește o asemenea secție, I.C.R.A. Constanța s-a gîndit că n-ar fi rău să doteze depozitul respectiv cu un aparat de spălat sticle.

Într-o bună zi, a sosit în Tulcea aparatul de spălat, frumos și... spălat proaspăt de ți-era mare dragul să-l privești. Cei de la depozit l-au luat în primire, l-au așezat cu grijă într-o încăperă și s-au pus să aștepte să vină tehnicianul Șerbănescu Dumitru de la I.C.R.A. Constanța ca să-l monteze. Au așteptat pînă li s-a urît, dar Șerbănescu tot n-a venit. Între timp aparatul de spălat a început să se... murdărească cu rugină, mai să ajungă, din bun pentru spălat, bun pentru... aruncat.

În cele din urmă I.C.R.A. Constanța a luat măsuri și a procedat la instalarea utilajului menționat, iar lui Șerbănescu, pentru că a scaldat-o atîta vreme cu aparatul de spălat, i-a acordat o „*Mostrare scrisă*” „*magna cum... merită*”.

Ionescu Nicolae, Str. Bucovinei 6, Constanța
URZICO,

În comuna Broșteni (raionul Vatra Dornei) există un magazin alimentar foarte bine aprovizionat, dar de unde, în ultimul timp nimeni nu mai cumpără nimic, pentru că nu funcționează.

Unii spun că ar fi pierdut gestionarul Rusu Dumitru cheia de la lacăt; alții susțin că n-a pierdut-o, dar că-i broasca stricată, iar eu sînt de părere că e... defectă conștiințiozitatea gestionarului.

De aceea cred că ar fi bine ca U.R.C.C.-ul Vatra Dornei să schimbe lacătul și să... repare gestionarul.

Tudosia Fani, comuna Broșteni, raionul V. Dornei, reg. Suceava
DRAGĂ URZICĂ,

Noă, locatarilor de pe strada Ion Măiorescu din raionul 23 August, ne place purcel la tavă, la tigaie, sau la grătar.

În privința asta, nu ne potrivim cu vecinii noștri, familia Ion, de la nr. 19. Dinșilor le place purcel... viu, în locuință. Și cînd soții Ion pleacă — pentru mai mult timp — la țară, lasă purcelul singur în bucătăria locuinței și să te ții atunț gîtuș și tapaj încît e vai și amar de urechile și de liniștea vecinilor.

Își mai face uneori cîte ceva milă de purcel (și de... noi) și îi măcădropsitului rîmător nîseaiwa apă, nîseaiwa hrană, mai îmbunîndu-l. Iar cînd se întorc de la țară stăpînii porcului, neajunsul e și mai mare: tace purcelul, dar încep dîmnealor. Încep să-i... porcaiască pe vecinii care le reproșează că nu respectă buna conviețuire cetățenească.

Purcelul a tăcut, pentru că a fost, în cele din urmă, vîndut. Dar soții Ion continuă să se certe cu vecinii. Deci era mai bine cînd soții Ion aveau purcel. Striga numai el.

Vecinii soților Ion, str. Ion Măiorescu, București
URZICUȚO,

Să vezi cum a fost: Atelierele „16 Februarie” din Cluj au primit de la Atelierele C.F.R. „Grivița Roșie” din București o serie de universale de strung... abateri. Abateri de bătaie. Așa se numește defectul cu care au fost livrate. Și nu știu de cîni le-au livrat cu defecte, că noi le-am cerut fără. Cum însă universalele cu bătaie nu se pot utiliza, am chemat aici în Cluj un delegat al furnizorului care, imediat după ce s-a dat jos din tren s-a suit în autobuz și venit la fața locului. Cînd a văzut universalele, a închis ochii și a zis: Păcat! Cu alte cuvinte și-a exprimat regretul că universalele sînt necorespunzătoare.

În consecință, a hotărît ca piesele respective să fie trimise la București, unde să li se ia bătaia și să li se dea alte însușiri mai folositoare.

Povestea asta, dragă Urzico, costă Atelierele C.F.R. „Grivița Roșie” din București o sumă frumoasă. Au dat bani pentru deplasarea delegatului, au mai dat bani pentru transportul universalelor și o să dea și pentru remedierea defectelor.

Există la locul de muncă o expresie: Dă-i bătaie! Probabil însă că cei care au lucrat universalele au înțeles: Dă-i cu... bătaie! Ghinion!

Popovici Alex., lăcătuș la At. „16 Februarie”, Cluj

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15;
Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC CASA SCINTEII „I. V. STALIN” BUCUREȘTI

Guvernul de la Bonn a hotărât să denunțe acordul comercial dintre Germania occidentală și R.D.G.

ADENAUER: - În ce privește relațiile intergermane asta am avut de spus...

desen de V. TIMOC